

L'ESCLAT DEL GENI

*L'esclat del geni al rompre la cadena
de vil matèria a on esclau s'hi veu,
va amunt, s'enlaira, es perd... ¡i el besa Déu
llà de llà en cèlica regió serena!...*

*I no, no es perd. De sobte un jorn llumena
son foc diví que escampa vida arreu,
volant del cel devalla, i al vol seu
nou Esperit l'humanitat alena.*

*I els pobles agermana, i amb sa llum
que Déu creà de sa divina essència,
lliberta a l'home, les tenebres fon
i oreijant el treball amb son perfum,
i esbargint raigs d'eterna refulgència,
forja en si el verb que redimeix al món!*

MIQUEL DRAPER

Per nostre mar i nostres muntanyes

Comentava, no fa molts dies un rotatiu barceloní, l'absència a nostres platges d'aquella multitud d'estiuejants que tanta riquesa proporcionen a les nordenyas, centre d'aristocràcia i de multitud àvida de benestar en les diades càlides de l'estiu.

I no és certament que les aigües brumoses del Nord guanyin en encisos i grandiositat a nostres cales de la Costa Brava, ni a les arenas fines i sedoses de nostra Mediterrània.

Ha estat l'esperit càlid d'atracció que amb ben orientat reclam i proporcionant medis ràpids de comunicació i bon confort, ha arribat a suggestionar als *spormens*, que cerquen i troben lloc de repòs agradable, on l'ambient convida a un bell viure, a un llèure agradós, que fortifica el cos i dona descans a l'esperit.

Si alguna vegada, llegidor, suggestionat pels atractius d'aquelles mars, has emprès algun passeig per terres exòtiques i després en ton retorn has resseguit les cales fantàstiques del nostre país, hauràs pogut comparar-les, veient que nostres aigües purificadoras tenen el més bell atractiu, guanyen en grandiositat, ofereixen més tonalitats, més bell marc i millor encís que les més sublimment cantades d'altres terres.

Però a l'ensemps hauràs pogut comprovar que els medis de comunicació, el confort i tot quant convida a gosar del paisatge i de les marines, ho temin en complet abandó.

Per gosar uns moments de nostra mar, deus fer veraders prodigis d'equilibrista. No hi ha medi d'arribar-hi fàcilment; i si alguna vegada això és possible, no es troba una estància agradable, un hotel confortable, ni un personal educat que et proporcioni el goig de quedar-hi uns dies.

Aquestes consideracions ens feiem al llegir l'article que motiva aquestes ratlles, tot pensant que quant es diu al nostra mar, escau perfectament a nostres muntanyes.

L'aficionat a viatjar, de nostra terra, no coneix o rarament coneix nostre Pirineu, la Serra del Cadí, la muntanya de Núria, Prades, les Guillerries, i ben poc nostre encantador Montseny, tan proper a la gran urb i quines belles superen a les més famoses i llocs aspres, de bosquíries vivificadoras amb sos pins gegantins, sos castanyers verdejants i sos alpins abets.

I és que aquí no fem el degut per apropar la multitud àvida d'excursions a nostres serranies.

No parlarem de la Santa Muntanya de la Moreneta, que per sa tradició, llegendes i símbol, proporciona un alt contingent de visitants.

Però ¿és que no es deuria centuplicar els excursionistes i els enamorats de natura, a recorre les demés serres nostrades?

Per a aconseguir-ho manca un xic d'esperit de sacrifici. Primer, fent que la gent rural no es mostri tant adusta a l'excursionista. Segon, procurant lograr que es faci accessible amb comoditat i tot confort, l'ascens a les mateixes, construint camins i bones carreteres, les que n'estan en absolut mancades. Tercer, constituint empreses que aixequin funiculars, trens aeris, de cremallera i carriis econòmics. Quart edificant grans hotels, restaurants i cases i vivendes amb condicions tals que facin oblidar els llocs de repòs i estiueig d'altres terres.

Amb totes aquestas iniciatives, que no són obra d'un home, ni feina d'un dia, acompanyades d'una metòdica propaganda del que hi ha de bell i agradable a casa nostra, aconseguiríem en plaç no molt llunyà que nostra gent conegués la seva pairalitat, i que amb l'amor que el conèixer-la es sentiria, no gastessin nostres capitals en casa aliena, i que poguessim parlar-ne amb el degut elogi que es mereixen nostres serralades, poc menys que desconegudes, quant no oblidades.

Es troba, el qui escriu aquestes ratlles, passant uns dies en aquest bell Montseny, pel que sent tants amors com per la plana on va nèixer i de retorn d'un sojorn per les terres alpines, experimenta una gran condolença al recordar que la Suïssa i el Tirol per exemple, han sapigut desvetllar el *negoci de l'esport*, mentre que aquí ningú recorda de tan belles muntanyes i tant fantàstiques mars com les que té per companyones la Santa Muntanya de Montserrat i el *Mare Nostrum*.

RAUL M. MIR

